

Mărturie de creație

58 de stagiuni

Am început teatrul cînd aveam 15 ani și eram elev la Liceul „Sfîntul Gheorghe“ din București. De sus, de la galeria Teatrului Național, văzusem cîteva piese care îmi lăsară o profundă impresie. Plecam de la teatru adînc tulburat și, zile în șir, nu vorbeam cu colegii mei decît despre minunile care se petrecuseră pe scenă. Pe atunci, la liceul nostru, de ziua directorului, elevii dădeau un spectacol. Printre cei aleși să joace am fost și eu. După primul rol interpretat, unul din profesori m-a bătut pe umeri și mi-a spus,

G. Storin în rolul Actorului din Azilul de noapte de Maxim Gorki

zâmbind : „Bravo, măi ! Știi că ai putea să te faci actor ?“ Nu știu cât de convins era profesorul de ceea ce spunea, dar mie întrebarea mi s-a întipărit în minte, și rezultatul se vede astăzi.

În familia Gh. Hagi Stoica această hotărâre a dezlănțuit o adevărată furtună.

Toți ai mei m-au socotit inconștient. Pe vremea aceea, un actor era considerat o rușine a familiei, un deklasat. Să fii negustor sau politician, asta era într-adevăr foarte „onorabil“. Dar actor ! Haida-de ! Mama a convocat de urgență consiliul de familie și, după rugăminți și amenințări fără rezultate, un unchi al meu mi-a strigat, sufocat de indignare :

— Nenorocitul ! Ai să ne faci numele de rîs !

Atitudinea potrivnică a familiei nu mi-a schimbat hotărârea, și în 1901 m-am prezentat la examenul de admitere în Conservator. Din comisia de examinare făceau parte, printre alții, Constantin Nottara și Aristizza Romanescu. Familia, și în special unchiul care strigase atît de furios, spera că o cădere la examen va soluționa categoric totul.

Emoționat, mi-am susținut examenul cu rolul lui Teramene din *Fedra*. Nici nu-mi revenisem din această deosebită stare sufletească, și Eduard Wachmann — directorul Conservatorului — mă întrebă : „Tu vrei cu adevărat să te faci actor ?“ „Dacă socotești că am calitate“ — am răspuns emoționat — „că pot să ajung actor, eu aș dori din toată inima.“ „Bine, ești admis direct în anul al doilea.“

Cu inima plină de bucurie, de fericire și încredere, am pornit la muncă. Marele om de teatru Al. Davila, care a avut o deosebită încredere în mine, m-a sfătuit să-mi schimb numele în Storin. Chiar din anul al doilea de conservator am fost angajat la Teatrul Național, ca „probist“ — fără leafă. Lupta cu greutățile era totuși aspră. Renegat de familie, fără posibilitatea de a avea un venit cât de modest dar sigur, o duceam foarte greu.

Stăteam cu chirie într-o odăită mo-

bilată și mîncam pe apucate. De nenumărate ori, pe cînd îmi repetam rolul, mă surprindeam întrebîndu-mă îngrijorat : unde să gădesc niște bani pentru o cafea cu lapte, un corn și patru țigări ?

Atunci cînd am terminat Conservatorul, Alexandru Davila, în acel timp director al Teatrului Național, mi-a oferit un angajament ca „gagist“. Așa a fost începutul. Greu, aspru. Pe filele cărții cu amintiri stau înșiruite mari întîlniri cu Caragiale, Nottara, Gusty, Davila. . .

Tineretea noastră a fost supusă unor lipsuri și privațiuni penibile. Astăzi nu se poate face, în această privință, o comparație cu trecutul. Actorii se bucură de o prețuire pe care noi, cei vîrstnici, n-am cunoscut-o, ori trebuia s-o cucerim cu mari eforturi. Cei tineri nu au numai un trai omenesc asigurat ; urmași ai celor socotiți pe vremuri „rușinea familiei“, ei sînt apreciați ca făcînd parte cu cinste din armata uriașă a oamenilor muncii.

De aceea, aș vrea să spun încă o dată mai tinerilor mei colegi că teatrul e o tribună pe care nu ai dreptul să urci fără simțul unei mari răspunderi, fără convingere, fără o temeinică pregătire. Studiu neîncetat, și mai ales muncă și iar muncă — iată în ce constă secretul unui succes. Lacrimile tale pe scenă trebuie să înlăcimeze pe spectatori, risul tău să-i înveselească, gîndurile tale să le dea de gîndit ; de aceea, actorul trebuie să plîngă, să ridă, să gîndească el însuși sincer.

Mă aflu în pragul celui de-al 82-lea an de viață, după 58 de ani de teatru și cîteva sute de roluri. . . Și pot aduce din tot sufletul adîncă mulțumire Partidului Muncitoresc Român pentru cele îndeplinite în țara noastră și pentru teatru, pentru actori, ca și pentru publicul nou, în cinstea căruia aș vrea să joș mereu.

Noi, cei care am legat capetele a două veacuri, privim cu bucurie spre viitorul artei romînești pe care o lăsăm moștenire tinerilor, să ducă mai departe faima înaintașilor.

Gh. Storin